

PARAULA I VIDA

La veritat, camí de felicitat

La societat occidental europea ha viscut d'una manera accelerada el procés de secularització. Hi ha certament una secularització que en si és bona: és aquella que reconeix i respecta l'autonomia de les realitats terrenes. Les coses creades i les mateixes societats posseeixen lleis i valors propis que la persona humana ha de descobrir, aplicar i ordenar gradualment.

Tanmateix, la nostra secularització no sempre coincideix amb això, sinó amb la concepció que les realitats creades no depenen de Déu i que l'home les pot usar sense cap referència al Creador. Constatem el caràcter força generalitzat de la increença en la nostra societat. No es tracta d'un refús obert i sistemàtic a Déu, sinó més aviat d'una actitud d'indiferència i de falta de sensibilitat davant els plantejaments de la fe en Déu. Però això té moltes conseqüències per a la vida de les persones i de la mateixa convivència humana. El Concili Vaticà II recorda que «sense Creador, la criatura s'evapora».

Sant Agustí, en un fresc del segle VI
(Sant Joan del Laterà, Roma)

La indiferència religiosa en general no és fruit d'una decisió personal ni conclusió d'un raonament teòric; és més aviat el resultat pràctic d'un clima en què el que és religiós ha anat esdevenint irrellevant en perdre importància social. La cultura actual s'inclina a no acceptar aquelles afirmacions que vagin més enllà de la realitat experimental. La forta impressió de canvi en moltes coses que rodegen l'home el porten a una inseguretat i a una incertesa enfront de la veritat i dels valors de la vida.

Tanmateix l'home d'avui, com el de sempre, només pot aconseguir la plenitud en el trobament amorós amb Déu, que és amor i en l'acolliment de la seva voluntat salvadora. No es pot oblidar el valor preuat que té per a la persona humana la veritat. Tots desitgem conèixer la veritat. Aristòtil ja deia que «tots els homes desitgen saber». La veritat és l'objecte propi d'aquest desig profundament humà. Té molta raó sant Agustí quan escriu: «He trobat molts que volien enganyar, però ningú que volgués deixar-se enganyar.»

Mai no podríem fonamentar la pròpia vida sobre el dubte, la incertesa o la mentida; aquesta existència estaria contínuament amenaçada per la por i l'angoixa. Quan la cultura moderna nega Déu i oblida la transcendència, està tancant a l'ésser humà l'únic camí que el pot portar al seu últim i ple destí, que és la vida eterna.

Enmig d'aquesta realitat social i cultural hem entrat en el tercer mil·lenni del cristianisme i del naixement de Jesucrist, Déu i home, esperança per a totes les persones humanes. En el fet de l'encarnació de Déu trobem el punt essencial pel qual el cristianisme és diferent de les altres religions. En aquestes s'expressa la recerca de Déu per part de l'home. En el cristianisme no sols és l'home qui cerca Déu, sinó que Déu també cerca l'home. L'encarnació del Fill de Déu dóna testimoni que Déu cerca totes les persones.

I si ens preguntem per què Déu cerca l'home, la resposta senzilla i directa és perquè l'home s'ha allunyat de Déu. Cercant l'home a través del seu Fill, Déu vol induir-lo a abandonar els camins del mal, en els quals tendeix a endinsar-se cada cop més. La religió de l'encarnació és la religió de la salvació del món pel sacrifici de Jesucrist, que comprèn la victòria sobre el mal, sobre el pecat i sobre la mateixa mort. El cristianisme és la religió que comunica la vida mateixa de Déu.

† Lluís Martínez Sistach
Arquebisbe metropolità de Barcelona

FOTONOTÍCIA

No podem malbaratar l'aigua

► En una època de sequera com l'actual, és molt important que tinguem tots sentit de responsabilitat per no malbaratar l'aigua. Fem nostres les paraules de Mons. Joan Martí Alanis, bisbe emèrit d'Urgell, que el passat dia 30 d'abril, a la població de Cabra del Camp (Alt Camp), en una missa per commemorar els cent anys de les rogatives per demanar la pluja (1905-2005), va insistir en la necessitat de compartir i no malbaratar l'aigua. «A l'home li correspon, amb la seva intel·ligència, la possibilitat d'actuar i de distribuir els béns comuns», va dir l'arquebisbe Joan Martí Alanis.

GLOSSA

Estalviar-li esforços?

«S'explica d'un home que contemplava els esforços d'una papallona per anar sortint, per un petit forat, de dintre l'embolcall que construeix l'eruga per fer la metamorfosi. Ell, amb el desig d'ajudar-la, va eixamplar el forat amb unes estisores.

Efectivament, la papallona va sortir de l'embolcall amb més facilitat. Però tenia el cos inflat i les ales molt petites. L'home es va esperar una bona estona, pensant que la papallona s'aniria recuperant i que començaria a volar. Però no ho feia. Només anava fent petits desplaçaments circulars mantenint el cos deformat i les ales doblegades. Mai no va arribar a volar.

»Aquell home ignorava que l'esforç de la papallona per passar a través del forat estret era el sistema previst per la natura per obligar els fluïts del cos a anar cap a les ales i fer-les grans i fortes per poder volar. En estalviar aquest treball a la papallona, li va impedir de poder volar.» És el mateix error que cometem molts pares i mares. Per una estimació mal entesa, procuren estalviar als seus fills qualsevol mena d'esforç, de dificultat o de patiment. Tot els ho resolen ells. Però d'aquesta manera construiran persones febles, incapaces d'enfrontar-se amb les dificultats que la vida, més endavant, els plantejarà. Obliden, aquests pares, que l'objectiu de l'educació no és estalviar patiments als fills, sinó preparar-los perquè sàpiguen enfrontar-s'hi i superar-los. Suggerim unes breus recomanacions. No convé que els pares facin allò que els fills —potser més a poc a poc i d'una manera no tan perfecta— poden anar fent per ells mateixos. Quan ells es troben sols davant les dificultats, aprenen a ser imaginatius. I així progressen.

No s'ha d'acceptar l'excusa del «no en tinc ganes», ni s'ha de permetre que deixin les tasques inacabades o que les facin de manera matussera. Inculcar-los el gust per les coses ben fetes.

No sempre s'ha de concedir *immediatament* tot el que demanen. Han d'aprendre que, en la vida, aconseguir les coses suposa temps i esforç. Així van adquirint la virtut de la paciència, cosa difícil però necessària per no perdre la pau.

És important que segueixin un horari (flexible!) acomodat a la seva edat. Cal que hi hagi, evidentment, temps per al joc i per a la relació amb els amics, però han d'aprendre que la llibertat cal *guanyar-se-la*: que s'han de complir, abans, uns deures (tasques escolars, ordenar l'habitació...) Sobretot, cal exigir que es llevin a l'hora convenient.

És molt recomanable la pràctica de l'esport. Ajuda a envigorir el cos i crea hàbits positius: cal complir un horari, entrenar-se, saber perdre, exigeix esforç, s'aprèn a obeir (reglaments, entrenador, àrbitre), a tenir cura del material, a superar l'individualisme en bé de l'equip...

Exigir tot això als fills costa també un esforç als pares. Sovint els resultaria més fàcil, més ràpid i menys conflictiu fer les coses ells mateixos. Però aquesta exigència forma part de la tasca educativa. Si volen que els fills siguin homes i dones de valer, preparats per reeixir, capaços de lluitar sense fer-se enrere i que puguin ser feliços, els han d'ensenyar a esforçar-se.

No oblidem que la història de cada persona és el resultat de les seves victòries sobre les dificultats que ha viscut. Tant de bo que els pares ajudin els seus fills a ser com aquell nen de deu anys que deia: «Les coses difícils, m'agraden!» Aquest tipus de persones arriben lluny en la vida. I també tenen una bona base per a ser creients. Perquè la fe és una formidable aventura que demana homes i dones madurs, capaços de lluitar i d'arriscar-se.

P. Lluís Armengol i Bernils, SJ
Director de l'Escola Activa
de Pares del Clot

Dues esglésies inexistents: Sant Miquel i Sant Cugat del Rec

La façana lateral de la basílica de la Mare de Déu de la Mercè pertany a l'edifici de la parròquia de Sant Miquel que s'enderrocà en voler fer la plaça de Sant Miquel al costat de l'Ajuntament de Barcelona. La façana de Sant Miquel fou instal·lada en el nou emplaçament el 1870, i el seu campanar N de Sant Miquel es col·locà al temple de la Concepció al carrer Aragó. Finalment la parròquia de Sant Miquel s'uní, després de la desamortització de 1835, a la parròquia de la Mare de Déu de la Mercè i Sant Miquel Arcàngel.

Menys sort tingué la parròquia de Sant Cugat del Rec, car primer fou arruïnada durant la Guerra Civil de 1936-39 i després, l'any 2001, fou suprimida. Aquesta parròquia tenia una venerable història, ja que hi havia la tradició que el seu temple fou destruït precisament en el lloc on fou sacrificat sant Cugat del Rec. S'ubicava al carrer de Carders, vora el rec comtal, del qual prengué el nom, i de l'Òccident a Barcelona des del Finalisme. També era conegut com Sant Cugat del Foc, que estava situat prop d'un dels forns de la ciutat de Barcelona. La parròquia, de la seva destrucció el 1936, fou traslladada al carrer de la Princesa. Actualment en resten l'arqueta del sepulcre de sant Cugat al Museu Diocesà de Barcelona, i les relíquies custodiades en una urna a la cripta de Santa Maria del Mar, on s'enterraren pels fidels que enyoren poder tenir un temple barcelonès que evoqui el gran martir de la persecució Diocleciana, ara fa mil set-cents anys.

Josep M. Mart' Bonet

neral a Rocallaura-Vallbona de les Monges el 15-16 d'octubre. Inscripcions: Lourdes Grau, tel·l'fon 938 777 766 (de 17 a 18 h) o trobadesdecant@abadiamontserrat.net
XXV Escola d'Estiu per a catequistes. Del 25 al 29 de juliol a la Residència Universitària Josep Manyanet (c/ Entença 307, 311, Barcelona). Inscripcions: SIC, c/ dels Àngels 18, bxos., tel. 933 021 041.

Curset per a organistes d'esglésies de Montserrat, del 22 al 27 d'agost. Preu, amb estada completa, 300 euros. fer la inscripció abans del 30 de juny, a secretaria del curset, Maria Dolors Casanova, tel. 626 92 44 14.

Schola

Cantorum, dirigits per J. Aragonès; 20 h, missa i oferiment d'un nou full de goigs als assistents.

Pares Teatins. Església de Sant Gaiet' (Concell de Cent, 293 / Enric Granados, 6), el 12 de juny (18 h), Concert d'Orgue de Mn. Domènec Cols. Entrada gratuïta; aportació voluntària per a la restauració de l'Orgue, tel·l'fon 934 549 863.

CURSOS

Trobades d'Animadors de cant per a la litúrgia. A Montserrat, Trobades del 18 al 23 de juliol, del 25 al 30 de juliol, de l'1 al 6 d'agost, del 8 al 13 d'agost. Trobada

nal. E. Fonts SJ, psicòleg, i J. M. Castrillo, pedagog terapèutic. Per ajudar-te a descobrir el teu món interior i les dificultats de relació. Metodologia activa. Els dies 22-30 juliol. IV) Danza contemplativa y pastoral desde la interioridad. Victoria Hernández, Carmen Jalón y colaboradores. A elegir fechas: 13-20 julio / 2-9 agosto. V) Ejercicios 8 dies en grup (català). David Guindulain, SJ, 1-10 agost. VI) Ejercicios 8 dies personalitzats (català). Santi Thié, SJ, 12-21 agost; J. Font, A. Sánchez, SJ, i M. Valls, JM, dies 12-21 agost; Josep M. Rambla i equip, 22-31 agost. VII) Ejercicios de mes (castellà), F. Riera i A. M. Torrés, SJ, 1-30 agost.

Grups d'Oració i Amistat Recés Menudruga al 18 de juny (17 h), Capella de la llar Verge de Gràcia (c/ Carolines, 16). Meditació de Mn. Xavier Grau, vespres i eucaristia. Obert a tothom, tel·l'fon 932 181 005.

PUBLICACIONS

Llibre del Dr. J. M. Mart' Bonet. El passat dia 11 de maig, el Dr. Josep M. Mart' Bonet, director de l'Arxiu Diocesà de Barcelona i professor d'Història de la Facultat de Teologia de Catalunya, pronuncià una conferència sobre les històries dels conclave del papat, amb motiu de la presentació del seu llibre *Historias de los conclaves y del papado*. Se'n poden adquirir exemplars a l'Arxiu Diocesà.

Homosexualitat, matrimoni i adopció. Un llibre de 140 pàg., sobre aquest tema tan actual, escrit per J. Miró i Ardevol, director del Centre d'Estudis de la Realitat Social de l'Universitat Abat Oliba CEU, c/ Monestir 10, Barcelona, tel. 932 521 420.

Any Dr. Pere Tarrés: Els itineraris de guerra. El Col·legi de Metges de Barcelona ha declarat l'Any Dr. Pere Tarrés amb motiu del centenari del naixement d'aquest sacral metge, beatificat per Joan Pau II. La darrera iniciativa dels metges dedicada al seu col·lega sant ha estat el quadrat itineraris de guerra. Sobre un mapa de Catalunya s'indiquen els itineraris seguits per Pere Tarrés com a metge de l'exèrcit republicà. Els itineraris de guerra han dividit en set etapes. Se'n poden demanar exemplars al Col·legi de Metges de Barcelona.

Estudis de Ciències Religioses presencials i per internet

Nou postgrau en diàleg interreligió, ecumènic i cultural

INSTITUT SUPERIOR
DE CIÈNCIES RELIGIOSES
de Barcelona

L'Institut Superior de Ciències Religioses de Barcelona (ISCREB), ofereix estudis de ciències religioses a totes les persones interessades a conèixer i aprofundir el fet religiós. Aquesta institució universitària fou creada fa nou anys i concedeix les titulacions, amb reconeixement civil, de diplomatura i llicenciatura en Ciències Religioses, així com un postgrau en diàleg interreligió.

En el **primer cicle** de tres anys s'estudien les matèries més bàsiques: els temes teològics (Déu, Crist, l'home, l'Església, els sagraments), el pensament actual i la història de la filosofia, la Bíblia, la història de l'Església, els temes morals (societat, sexualitat, bioètica), les ciències de la religió (psicologia, sociologia i fenomenologia religioses, música i fe, art i fe, etc.) En el **segon cicle** de dos anys es pot escollir entre dues especialitats: la de Teologia Bíblica, en què s'aprofundeix més en el missatge de la Revelació; la llicenciatura sobre Diàleg Interreligió, Ecumènic i Cultural s'ofereix també a partir del curs vinent com a **postgrau** per a qualsevol persona que ja tingui un altre grau universitari; en ell s'estudien les religions no cristianes, les confessions cristianes, el diàleg, la cultura actual i la inculcació de la fe.

Els tres anys de la diplomatura també es poden cursar **via telemàtica**. Es tracta d'una modalitat que permet estudiar des de casa. Els estudiants reben uns materials *on line* i formen una classe virtual, seguits i acompanyats per un professor de cada assignatura i un tutor d'estudis. Es tracta d'un estudi acompanyat a l'interior d'un entorn virtual. És a dir, intenta que cada estudiant experimenti, amb el suport tecnològic, la sensació de formar part d'una comunitat educativa, sigui on sigui. La informàtica i les telecomunicacions permeten una relació continuada entre els membres de la classe i un accés a la documentació necessària. En el curs 2004-2005 han seguit aquesta forma d'estudi 270 alumnes.

L'ISCREB està obert a tota classe de persones. S'admeten també alumnes oients.

• Curset de Francesc Torralba sobre «El futur del cristianisme. Perspectives sobre la fe a Occident». Dies 14, 15, 19, 20 i 21 de setembre. De 18.30 a 21 h.

ISCREB: c/ Diputació 231, Barcelona, tel. 934 541 963, www.iscreb.org secretaria@iscreb.org secretaria_virtual@iscreb.org

Antoni Matabosch
Director de l'ISCREB

NOTA DELS BISBES DE LA CONFERÈNCIA EPISCOPAL TARRACONENSE

Cal respectar sempre la dignitat inviolable de la vida humana

«L'Institut Borja de Bioètica ha publicat recentment un document titulat *Vers una possible despenalització de l'eutanàsia* en determinats supòsits i amb concretes condicions. Aquest document vol respondre a un problema greu que afecta avui la societat i que reclama un discerniment moral entre els mitjans ordinaris i extraordinaris en situacions de malalts terminals.

«Els bisbes de Catalunya han reflexionat sobre les qüestions implicades en aquest document i manifesten que sempre cal respectar i defensar la dignitat inviolable de tota vida humana. Per la qual cosa mai no es pot admetre cap acció sobre un malalt que li procuri directament la mort, ni que ho demanés el mateix malalt o els seus familiars, perquè la vida és sagrada i sempre cal observar el precepte del "no mataràs". Lamentem, per tant, que el contingut del document obri una porta a la despenalització de l'eutanàsia.

»Davant el sofriment extrem, la medicina ofereix les cures pal·liatives que ajuden a fer més suportable la fase final d'una malaltia i que sempre hauran d'assegurar al malalt un acompanyament humà adequat.

»Per als cristians, la fe sempre és una ajuda valuosa en tota malaltia i porta a descobrir el sentit redemptor del dolor, que unit a la Creu del Crist i a la llum de la seva Resurrecció, és portador de vida i esperança.»

(Del comunicat de la reunió n. 173, celebrada els dies 10 i 11 de maig al santuari de la Mare de Déu de Loreto, a Tarragona)

SANTORAL

5. ✠ **Diumenge X** durant l'any. Sant Bonifaci, bisbe de Magúncia i mr. (754), d'origen anglès, evangelitzador d'Alemanya i venerat a Fulda. Sant Sanç (Sancho), noi mr. a Còrdova; santa Zenaida, vg.

6. **Dilluns**. Sant Norbert († 1134), bisbe de Magdeburg, fund. premonstratencs (Opraem, 1120). Sant Artemi, l'esposa Càndida i la filla Paulina, mrs.; sant Marcel·lí Champagnat, prev., fund. Gns. maristes (FSM, 1817); sant Bertran d'Aquilea, bisbe. Beat Josep M. Peris (1889-1936, nat a Cincorres, bisbat de Tortosa), mr., rector del Seminari de Barcelona.

7. **Dimarts**. Sant Robert, abat cistercenc; sants Pere, prev., i Vistremont, monjo, mrs. a Sevilla; beata Anna de Sant Bartomeu, vg. carmelitana, de Medina del Campo.

8. **Dimecres**. Dedicació de la catedral de Tortosa (un cop acabada, 1597). Sant Guillem, bisbe de York; santa Cal·líope, mr.; beat Jaume Berthieu, mr.

9. **Dijous**. Sant Efreem (306-373), diaca siríac i doctor de l'Església. Sant Marí, ermità; sants Prim i Felicià, mrs.; santa Pelàgia o Pellaia, verge i màrtir; beat Josep Anchieta, prev. jesuïta; beata Anna-Maria Taigi, mare de família.

10. **Divendres**. Sant Maurici, abat; sant Asteri, bisbe.

11. **Dissabte**. Sant Bernabé, apòstol company de Pau, nat a Xipre, on morí. Santa Maria-Rosa Molas i Vallbé (1815-1876), religiosa de Reus, fund. Gnes. MdD de la Consolació, a Tortosa (CMC, 1858). Sant Lleó III, papa (795-816); santa Adelaida o Alicia, vg. cistercenca.

CENTENARI MOUNIER

10. Mounier anuncia un nou Renaixement

Després de quatre segles de decadència individualista, Mounier ens invita a «refer el Renaixement». Mounier no mira al passat per tornar-hi sinó que mira al futur i assumeix i crítica la nostra herència alhora que proposa noves alternatives d'intercanvi.

Després de quatre segles de decadència individualista, Mounier ens invita a «refer el Renaixement». Mounier no mira al passat per tornar-hi sinó que mira al futur i assumeix i crítica la nostra herència alhora que proposa noves alternatives d'intercanvi. Dintre d'un pla més existencialista que no pas essencialista. El primer Renaixement va voler sortir del funcionariat feudal que asfixiava l'espiritual, però els legalistes van espatllar aquestes promeses. En paraules del mateix Mounier: «Molts, enduts per quatre segles d'individualisme, han perdut el costum de pensar la seva vida i els seus actes amb perspectiva comunitària. No una comunitat exterior, artificial, jurídica, amb la qual intercanviarien relacions abstractes de reciprocitat, sinó una comunitat que impregni el seu esperit i la seva carn, una comunitat fora de la qual cadascun de nosaltres només és un cadàver viu; una comunitat els actes de la qual siguin els nostres actes; els seus pecats, els nostres pecats; la seva destinació, la nostra destinació» (*Rehacer el Renacimiento*, Obras completas I, Salamanca 1992, 370).

Les mires que té el personalisme són la realització espiritual de l'ésser humà i la seva acció no consisteix a combatre contra una ciutat poc confortable, sinó contra una ciutat malvada: «No hi ha cap proporció entre la totalitat de la nostra obra i les seves coordenades pròpiament polítiques. El polític pot ser urgent, però està subordinat. El punt al qual es dirigeixen les nostres més àmplies mires no és la felicitat, el confort, la prosperitat de la ciutat, sinó la realització espiritual de l'home. Si persegüim el bé polític no és per la il·lusió d'assegurar-nos una vida sense riscos, sense sofriments i sense angoixes. El desordre ens xoca menys que la injustícia. El que nosaltres volem combatre no és una ciutat poc confortable, sinó una ciutat malvada. Perquè tot pecat va contra l'esperit. La nostra acció política és doncs l'òrgan de la nostra acció espiritual, i no a l'inrevés» (Ibid., 173).

Josep Lluís Vázquez Borau

ENTREVISTA

► FRÉDÉRIC DJOUYEP

Fe jove

Ara fa 34 anys, Mn. Josep Lluís Fernández Padró —que assisiteix pastoralment els bombers de Catalunya— va fer un viatge al Camerun. Allà va conèixer el P. Michel, un sacerdot que aleshores encara no havia descobert la seva vocació. Arran del ministeri sacerdotal de Mn. Fernández Padró, en Michel es va ordenar. Ara, en tornar del Camerun, l'acompanya Frédéric Djouyep, l'aprenent de sacerdot que tenia el P. Michel, el qual, després de vuit anys de formació, es va ordenar. Frédéric Djouyep, que va visitar Catalunya, té a càrrec seu la parròquia de Sant Laurentí, amb dotze capelles, ubicada al suburbi de Bafang, a l'oest del país, on es parla la llengua bafang.

Com es viu la fe al seu país?

Al Camerun la gent té molta fe, la majoria de la població creu en una fe natural, pagana, en la qual el sacerdot acostuma a ser el bruixot. En la meua parròquia hi ha un 30% de població catòlica i un 20% de protestants; la resta, fe natural. A Europa, l'Evangeli té dos mil anys, però a l'Àfrica tropical és molt jove. Al Camerun celebrem els 120 anys de catolicisme, que a la nostra diòcesi és present des de fa només 50 anys. L'Església és molt jove. L'Evangeli es viu amb més entusiasme, amb més creativitat, s'escampa de boca a orella. El mateix laic propaga la fe per mitjà de la vida, de la vivència. Hi ha moltes conversions a través dels testimonis de fe de les persones.

Quines activitats tenen a la parròquia?

Cal predicar la Paraula de Déu, però també s'ha de viure. Estem fent un treball amb les dones rurals. Per mitjà de l'associació Aprofiter soltem els seus problemes de salut gràcies a la medicina preventiva, els ensenem tècniques de conreu perquè puguin millorar el seu sou, els donem educació... Tenim tres grups de dones i un equip per a cadascun d'ells, i cada tres mesos ens trobem per elaborar un programa d'activitats per a cada camp.

Com atenen els nens?

Gràcies a l'Associació Kentaja. Col·laborem en la formació de nens i joves amb problemes de formació i educació. És una llar on resideixen i se'ls instrueix perquè professionals els agafin com a aprenents i es formin per a la vida. També col·laborem amb el Col·legi d'Infermeria de Barcelona. Cada mes vénen dues o tres infermeres de Barcelona per ajudar-nos en la formació dels infants i joves i, a la vegada, elles fan pràctiques de medicina tropical. D'aquesta manera, a Catalunya es beneficien del que aprenen aquí.

Òscar Bardaji i Martín

DIUMENGE X DURANT L'ANY

Lectura de la profecia d'Osees (Os 6,3-6)

Esforcem-nos per conèixer el Senyor; està a punt d'alçar-se com l'aurora, ens vindrà com ve la pluja, com el ruixat que amara la terra. Efraïm, ¿què he de fer amb vosaltres? ¿Què he de fer amb vosaltres, Judà, si l'amor que em teniu és com boira del matí, com la rosada que desapareix tan aviat? Per això ho he gravat en el cor dels profetes, he pronunciat el meu oracle, i ha sortit com una llum la meva decisió: «El que jo vull és amor, i no ofrena de víctimes, coneixement del Senyor, i no holocaustos».

Salm responsorial (49)

R. L'home que viu honradament / veurà la salvació de Déu.

Parla el Senyor, el sobirà dels poderosos, / convoca la terra de llevant fins a ponent. No és pas pels sacrificis que et reprenc: / sé que no et canses d'ofrir holocaustos. **R.**

Si tenia fam, no t'ho hauria de dir: / és ben meva la terra i tot el que s'hi mou. / ¿Et creus que menjaré carn de vedells, / i beuré la sang dels bocs? **R.**

Ofereix a Déu accions de gràcies, / compleix el que has promès a l'Altíssim, invoca'm en dies de perill; / jo et salvaré, i reconeixeràs la meva glòria. **R.**

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 4,18-25)

Germans, Abraham, contra tota esperança, esperà i cregué tan fermament que Déu el convertí en «pare d'una multitud de pobles», tal com li havia dit: «Així serà la teva descendència». Ni que tingués vora cent anys, i veies que el seu cos, per poder tenir descendència, ja era com mort, i ho era també el de Sara, la seva fe no s'afeblí. Tractant-se de la promesa de Déu, no dubtà ni es mostrà gens incrèdul, sinó que la seva fe es féu encara més forta, i donà glòria a Déu, convençut que és prou poderós per a complir allò que ha promès. Per això diu l'Escriptura: «El Senyor ho tingué en compte per fer-lo just». I quan diu que «el Senyor ho tingué en compte», no ho diu només per a ell, sinó també per a nosaltres: Déu ens havia de tenir en compte que hàgim cregut que ell ha ressuscitat d'entre els morts Jesús, el nostre Senyor, entregat a la mort en pena dels nostres pecats, i ressuscitat per fer-nos justos.

Lectura de l'evangeli segons sant Mateu (Mt 9,9-13)

En aquell temps, Jesús, tot passant, veié un home, que es deia Mateu, assegut al lloc on recapten impostos, i li digué: «Vine amb mi». Ell s'aixecà i se n'anà amb Jesús.

Després, mentre era a taula a casa seva, altres cobradors d'impostos i pecadors es posaren també a taula amb Jesús i els seus deixebles. Els fariseus se n'adonaren i deien als deixebles: «¿Per què el vostre mestre menja amb cobradors d'impostos i pecadors?» Ho sentí Jesús i els digué: «El metge no el necessiten els qui estan bons; sinó els malalts. Aneu a aprendre què volen dir aquelles paraules: «El que jo vull és amor, i no ofrena de víctimes». No he vingut a cridar els justos, sinó els pecadors».

Lectura del libro de Oseas (Os 6,3-6)

Esforcémosnos por conocer al Señor: su amanecer es como la aurora y su sentencia surge como la luz. Bajaré sobre nosotros como lluvia temprana, como lluvia tardía que empapa la tierra. «¿Qué haré de ti, Efraín? ¿Qué haré de ti, Judá? Vuestra misericordia es como nube mañanera, como rocío de madrugada que se evapora. Por eso os herí por medio de profetas, os condené con las palabras de mi boca. Porque quiero misericordia y no sacrificios, conocimiento de Dios más que holocaustos».

Salmo responsorial (49)

R. Al que sigue buen camino, le haré ver la salvación de Dios.

El Dios de los dioses, el Señor habla: / convoca la tierra de Oriente a Occidente. / No te reprocho tus sacrificios, / pues siempre están tus holocaustos ante mí. **R.**

Si tuviera hambre no te lo diría, / pues el orbe y cuanto lo llena es mío. / ¿Comeré yo carne de toros, beberé sangre de cabritos? **R.**

Ofrece a Dios un sacrificio de alabanza, / cumple tus votos al Altísimo / e invócame el día del peligro, / yo te libraré y tú me darás gloria. **R.**

Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los romanos (Rm 4,18-25)

Hermanos: Abrahán, apoyado en la esperanza, creyó, contra toda esperanza, que llegaría a ser padre de muchas naciones, según lo que se le había dicho: «Así será tu descendencia».

No vaciló en la fe, aun dándose cuenta de que su cuerpo estaba medio muerto —tenía unos cien años— y estéril el seno de Sara. Ante la promesa no fue incrédulo, sino que se hizo fuerte en la fe por la gloria dada a Dios al persuadirse de que Dios es capaz de hacer lo que promete, por lo cual le fue computado como justicia.

Y no sólo por él está escrito: «le fue computado», sino también por nosotros a quienes se computará si creemos en el que resucitó de entre los muertos, nuestro Señor Jesús, que fue entregado por nuestros pecados y resucitado para nuestra justificación.

Lectura del evangelio según san Mateo (Mt 9,9-13)

En aquel tiempo, vio Jesús a un hombre llamado Mateo sentado al mostrador de los impuestos, y le dijo: «Sígueme.» El se levantó y lo siguió.

Y estando en la mesa en casa de Mateo, muchos publicanos y pecadores, que habían acudido, se sentaron con Jesús y sus discípulos. Los fariseos, al verlo, preguntaron a los discípulos: «¿Cómo es que vuestro maestro come con publicanos y pecadores?»

Jesús lo oyó y dijo: «No tienen necesidad de médico los sanos, sino los enfermos. Andad, aprended lo que significa “misericordia quiero y no sacrificios”: que no he venido a llamar a los justos, sino a los pecadores.»

Sant Mateu. Pintura d'El Greco. Sagristia, Catedral de Toledo

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (litúrgia hores: 2a setm.): 2Co 1,1-7 / Sl 33 / Mt 5,1-12 ■ **dimarts**: 2Co 1,18-22 / Sl 118 / Mt 5,13-16 ■ **dimercres**: (□ Tortosa): 2Co 3,4-11 / Sl 98 / Mt 5,17-19 ■ **dijous**: 2Co 3,15-4,1.3-6 / Sl 84 / Mt 5,20-26 ■ **divendres**: 2Co 4,7-15 / Sl 115 / Mt 5,27-32 ■ **dissabte** (□ Tortosa): Ac 11,21 b-26; 13,1-3 / Sl 97 / Mt 5,33-37 ■ **diumenge** vinent, XI durant l'any (lit. hores: 3a setm.): Ex 19,2-6a / Sl 99 / Rm 5,6-11 / Mt 9,36-10,8.

COMENTARI

El menjar de Déu: l'amor!

Les lectures d'avui, oh Senyor!, em proposen dues preguntes sobre els teus costums *alimentaris* i m'adrecen a aprendre què volen dir les teves paraules: «No he vingut a cridar els justos, sinó els pecadors». Em sorprèn que les dues parlin del teu *menjar*. A l'Evangeli, els fariseus pregunten als deixebles: «¿Per què el vostre mestre menja amb cobradors d'impostos i pecadors?» I al salm 49 ets Tu qui interrogues l'home: «¿Et creus que menjaré carn de vedells, i beuré la sang dels bocs?» En la primera és la incredulitat humana que qüestiona el Déu

que s'escapa de les nostres expectatives; amb mirada humana, Senyor, et jutjo un Déu inversemblant: Quina divinitat és aquesta que capgira els meus prejudicis? En la segona, a la inversa, és Déu qui qüestiona la religiositat humana. Ets Tu qui m'interrogues a mi: «Si tenia fam, no t'ho hauria de dir?»

Avui em recordes que la fe bíblica, la d'Abraham, no és el resultat de la meva pregunta per Déu —no sóc jo qui m'avanço!— sinó la conseqüència de deixar-me interrogar per Tu. De deixar-me mesurar pel te u amor. Qui que es cregui justificat es deixarà po-

sar en qüestió pel teu amor gratuït? «El que jo vull és amor, i no ofrena de víctimes, coneixement del Senyor, i no holocaustos» No hi ha res que em justifiqui, Senyor, res que em faci just fora de la fe en Tu; perquè has estat Tu qui t'has avançat a sacrificar-te per mi i amb el teu holocaust definitiu has invalidat la meva actitud religiosa prèvia: no ets Tu qui ha *ressuscitat per fer-nos justos*? Solament l'amor amb amor paga. I només amb amor! Tant de bo que sàpiga ésser dels malalts que has vingut a guarir!

Jordi Giró París